

HÃY NÓI CHIA TAY KHI CHÚNG TA CÒN CÓ THỂ

PHẠM NGŨ YÊN

Nắng buổi chiều hờn dỗi trốn đi đâu mà hơi ấm không còn trên mặt đường chiều nay. Lá cỏ tưởng chừng khát khao những lời thầm thì của gió. Em trở về nơi chốn của riêng em, căn phòng có những điều huyền hoặc. Phố cũng vừa vắng thêm một người dù đó đây vẫn còn những cửa tiệm sáng choang ánh đèn mời gọi khách hàng.

Biết em có còn ngồi sau tay lái và nhìn lên hộp kiếng để ngắm soi lông mày khi dừng xe ở một ngã tư? Có những điều gì đó còn thiếu sau lưng em khi anh ngồi đồng hàng bao giờ nơi quán cà phê quen, uống mãi mà vẫn còn đầy nỗi buồn trong ly. Mùa đông này nghe chừng ít lạnh nhưng trái tim buốt những đợi chờ.

Tôi không định nghĩa được tình yêu và đo lường được bề dài của xa vắng. Người đàn ông vừa qua tuổi 50 có thể sẽ biết nói đau nhưng lại không biết làm sao để đứng lên khi té ngã. Cũng không biết hàn gắn những tháng năm bên nhau làm thành một khối tình yêu tròn đầy.

Chuyến buýt cuối ngày qua lâu rồi. Đêm luyến tiếc những vòng xe lên phố và những tiếng lục lạc khua vang từ chiếc xe ngựa băng qua đường Congress. Tiếng chim cũng im bật từ một ngày mưa.

Khi tôi quen nàng, tôi không kịp hỏi tuổi nàng. Mãi đến sau này, tôi mới biết nàng nhỏ hơn tôi gần một con giáp. Mười một năm chồng chất và đẩy tôi xa nàng như những cột mốc đẩy lùi những quận lỵ bên đường.

- Những người đàn ông càng lớn tuổi càng nhút nhát. Nàng nói.

- Anh cũng vậy thôi.

- Anh không giống họ. Nhưng anh hãy chịu khó cười thêm một chút.

Nàng nói bằng mắt cười nhưng không mang một ý nghĩa đùa cợt. “Không những nhút nhát thôi mà còn hay bỏ cuộc nửa chừng. Đúng không?”

Tôi không nhớ tôi đã làm như vậy bao lần. Nếu không nói lên một lời yêu đương trước mặt một người đàn bà thì tình yêu quả có mất đi mùi vị đậm đà của nó.

- Nhưng tình yêu giống như một bông hoa. Hương thơm có thể dài lâu nhưng cũng có thể bay đi vội vàng.

- Chuyện đó xưa rồi. Anh nghe em nói đây. Chuyện này nghiêm chỉnh nhen. Hôm qua trong nhà thờ có người vừa khen em...

- Điều đó không sai. Nhưng người đó già hơn anh hay trẻ hơn anh?

- Trẻ hơn anh.

- Những lúc sau này thấy em trang điểm hơi khác. Chuyện này làm anh lo lắng.

- Vậy sao anh không nói ra?

- Đó cũng là một mặt khác của sự nhút nhát như em nói. Điều này chứng tỏ rằng có người đang để ý đến em.

- Nhưng em nhớ anh nhiều lắm...

Nơi chúng tôi ngồi, có một con đường nối liền với một đường rầy xe lửa. Người ta vừa khánh thành những chuyến Metro tốc hành đi từ Downtown đến một quận lỵ khác, cũng nằm trong phạm vi thành phố Austin. Lúc nàng nói, chuyến xe vừa đi qua. Tiếng xe cắt nghiêng âm thanh nàng hay cắt nghiêng tâm hồn tôi, không rõ.

Mùa đông năm nay ít lạnh hơn năm ngoái. Trên môi tôi gió luyến tiếc giữ lại một hương tóc. Tôi từng cảm nhận điều này khi đi cùng nàng vào trong siêu thị.

Nàng chẳng từng nói với tôi rằng nàng yêu tôi không vì lý do nào cả. Đơn giản là con người tôi toát ra sự đau khổ dài hạn. Tôi cũng chẳng quan tâm và lo lắng nhiều đến nàng. Tôi có những tật xấu (chính tôi đã từng thú nhận, còn gì?) Tôi cũng không nổi trội và không là gì giữa đám đông. Nhưng nàng yêu tôi.

Thời gian này tôi thấy những sợi tóc bạc mọc nhiều và nhanh hai bên thái dương. Sợi tóc của những đêm dài thao thức.

Tôi nắm bàn tay nàng đang hờ hững trên tay ghế. Bàn tay ấm thôi thúc một mùa đông lạc lõng tìm đến nhau.

Tôi quen nàng dễ chừng rất lâu. Những chiếc lá rụng che lấp một bờ đường nhưng làm sao che lấp một cuộc tình ngắn ngủi. Hướng hồ tôi yêu nàng mười năm. Ở phía bên này năm tháng, nàng trẻ trung còn tôi già nua. Nàng như chim hồn nhiên, còn tôi thấp thỏm và nghèo túng bên đời.

- Sao anh không đến nhà thờ với em? Nếu anh không muốn người ta khen em?

- Như vậy là anh đi nhà thờ là vì em chứ đâu phải vì Chúa?

- Sao cũng được.

- Anh không tin những gì Mục Sư giảng. Họ giảng một đàng, làm một nẻo. Hãy để anh một mình với những thói quen xưa.

- Anh vô thần.

- Anh sùng bái những ước lệ chân thành, không sùng bái những điều dụ hoặc. Nhưng anh yêu em. Yêu mền đất nước này, thành phố này kỳ lạ.

Thành phố giống như trái tim em trong trẻo, dù đang những ngày mù mịt mưa. Tháng mười hai đông đúc những đời xe vội vã vượt qua những lần đường. Những chùm lá màu đỏ xanh giăng ngang trên mặt tiền các cửa tiệm, trên những khung kính mê đắm, làm day dứt khách bộ hành. Một mùa lễ lạc trọng đại đang hiện hình và một năm sẽ lướt thướt trôi qua. Còn tình yêu ở lại hay cũng sắp bốc hơi?

Có một người đàn ông ngồi lặng yên hàng giờ bên ly cà phê nhìn mông lung ra ngoài. Gọi trái tim quay về, lạc lối.

Có những trang sách ghi lại một tình yêu chung, nhưng mỗi người đọc sai một nghĩa. Tôi tóc cháy sầu đau trong khi em môi hồng vẫn thắm.

Tôi bắt đầu viết một truyện ngắn khác không phải về mình mà cho gã con trai nhỏ hơn nàng gần mười tuổi. Như một định mệnh xấu xí xen giữa tình yêu của hai chúng tôi. Tên của hắn là Bùi Thư. Nơi nào đó chắc nàng sẽ nhớ đến một đêm bình yên có vàng trăng non chất đầy khát vọng. Những thân phận lạ lùng khép kín trong khi lời nguyện rủa gọi tên tình yêu. Nơi nào đó chắc nàng nhập vai một kẻ bạc tình đi qua đường phố muôn màu với nụ cười xanh biếc.

Tôi biết ngoài kia tiếng gió vu vơ tạt ngang nỗi buồn không thể nói lên thành lời. Ghi dấu mùa đông này nàng xa tôi.

Bùi Thư là người đã khen nàng trẻ trung trong nhà thờ. Hắn cũng trẻ trung so với tuổi của nàng.

Hắn bị nàng hớp hồn khi đại diện cho Ban trị sự đi thu tiền dâng hiến. Qua hàng ghế ngồi của nàng, hắn cảm giác được hơi ấm từ bàn tay trau chuốt những ngón son im bật. Những tờ giấy bạc không nói lên sự thánh hóa nhưng nói lên sự trần tục, trong một nghĩa nào đó. Vì sau khi đi thu tiền, trở về chỗ ngồi, hắn không còn nghe được lời giảng của người truyền đạo.

Ngày đó là một buổi sáng chủ nhật nắng ấm. Nàng mặc một áo đầm màu đỏ hở cổ và chiếc áo khoác ngắn lưng chừng màu đen. Mái tóc được cột lên cao phía sau bằng một sợi thun nên làm cho ngực nàng mở rộng thêm và những bước chân của Bùi Thư cứ vấp mãi những nỗi buồn cũng dọc ngang không kém.

Sau lễ, nàng ngồi chờ đưa con gái đang tập hát trong ca đoàn. Gió mơn man sau vườn, nơi sân chơi của đám trẻ. Gió cũng hờn hờ trên ngực nàng. Bùi Thư đi qua chỗ nàng ngồi.

- Chào chị. Chị uống một cái gì nhen?

- Chị không khát.

- Em nhìn chị giống một người quen của em, hồi còn ở Việt Nam.

- Người quen đó là bạn hay người thân?

- Là người yêu.

- Vậy em mừng tượng chị là người yêu của em chớ gì?
- Em không dám nghĩ vậy. Nhưng nếu không thấy chị đi chung với Thư Hiền, em không biết chị đã là mẹ. Trông chị rất trẻ...
- Em tán khéo quá. Em bao nhiêu tuổi rồi?
- Em... ba mươi bảy ...
- Chứ không phải... gần ba mươi lăm?

Bùi Thư đỏ mặt.

- Em mới chuyển về đây hay sao mà chị không gặp? Nàng hỏi để làm bớt sự lúng túng của hẳn.
- Câu đó đáng lẽ em dành cho chị. Em ở Hội Thánh này nhiều năm. Nhưng mãi sau này mới biết chị.
- Chị ít đi nhà thờ.
- Vì sao?
- Không vì sao hết. Không đi vì phải đi làm. Không đi cũng vì không tìm thấy bình an trong lòng.
- Như vậy, đáng lẽ chị càng nên đi.

Khi nói câu này, Bùi Thư đứng lên từ ghế. Tiếng sỏi chộn rộn dưới gót giày nhắc nàng đến giờ phải rời khỏi đó. Chiếc áo khoác màu bọt-đô của Bùi Thư khi ẩn khi hiện giữa đám đông và mất hút nơi một bãi đậu. Phía hai bờ héo hắt vạt xuân sơn, tiếng những buồn vui rượt đuổi theo nhau làm chật chội những quá khứ. Nàng không nhớ rằng đã từ lâu không ai khen mình son trẻ, từ ngày bị gãy đổ hạnh phúc. Một gã con trai biết nói năng đồng thời cũng biết che đậy những cảm xúc. Nàng nghĩ về hẳn về lần gặp thứ nhất như vậy. Và kể cho tôi nghe về hẳn bằng giọng sôi nổi không dấu diếm.

Khi tôi góp những khổ đau để hiểu trái tim mình cũng là lúc mùa đông vàng phai trên từng gân lá nơi ngôi nhà đường Heatherglen. Ngày xưa em nói với tôi là con đường có cái tên khó đọc. Nhưng nó là hiện thân của đời sống anh. Nó đại diện cho anh. Tôi nói.

Đàng sau những cơn bão là tình yêu đại khờ. Có đúng vậy không? Có những ngọn nến không cần phải thấp vì mắt ai đã là ngọn lửa.

Sau những ngày xa tôi, nàng trở lại. Nỗi nhớ làm đắng ngọt trên lưỡi tôi, khi hôn nàng. Chiếc khăn len quàng cổ luống cuống không kịp rơi xuống nên vẫn vương run rẩy. Có khi mùa đông là bối cảnh của lạnh giá nên nàng đem hơi ấm về trả lại cho căn phòng. Có khi mùa đông là thịt da ngào ngạt hương phấn.

Chưa gì tôi đã cảm nhận hương thể nàng trên khứu giác và điều này làm tôi bồi hồi. Mái tóc nàng nghiêng nhưng vạt áo còn nghiêng hơn. Nơi giữa khoảng trống của hai bầu vú là sợi dây chuyền màu bạc, kín khít nửa mặt đá quý hình trái tim- Hình như bao giờ cũng vậy, cách thức nàng hôn tôi cũng như cách thức nàng ruồng rẫy đều giống nhau.

Nàng kêu kỳ đầu trong môi miệng một lời triu mến, trong khi tôi khổ sở chờ đợi tiếng nói nàng. Cuối cùng nàng cũng nói:

- Em nhớ anh nhiều lắm...

- Nhưng rồi em lại bỏ đi.

Nàng giơ tay vừa như muốn xoa chận câu nói của tôi, vừa muốn tháo bỏ một vướng bận. Cử động của nàng vô tình làm chạm nhẹ chiếc bàn nhỏ nơi đầu giường. Nơi có chiếc đèn và cái chụp che sáng màu vôi tường. Hai chiếc điện thoại của tôi và nàng nằm kề bên tập bản thảo. Có vài trang giấy bị rơi xuống sàn phòng lát gỗ. Tựa như những tờ mộng bị rách lia khỏi ảo tường bình yên. Đó là những say đắm đêm ngày của tôi giống như cơn mưa không chờ kịp bình minh đã tạnh. Nàng cúi xuống và nhặt lên.

- Anh đang viết gì vậy?

- Về một tình yêu mắc cạn. Về hai người yêu nhau nhưng không thể quên được những ngày qua. Về nỗi đau của em từng lồi cuốn anh...

- Lạ thật...

- Anh chưa biết kết thúc như thế nào và bắt đầu từ đâu.

- Anh định đưa chuyện em lên báo chứ?

- Chắc vậy.

- Nhưng em phải đọc trước coi anh viết như thế nào về em.

- Chắc phải tuyệt vời hơn những phụ nữ khác.

- Cám ơn anh về những điều anh nghĩ về em.

- Anh cũng cảm ơn em về những gì em đã làm cho anh.

- Anh nói thêm cho em hiểu được không?

- Về điều gì?

- Nỗi đau mà anh nói đó.

- Nó lôi cuốn anh và làm anh cảm thấy thôi thúc viết ra. Khi anh nghĩ về nó, thì mọi sự đều tĩnh cờ. Đôi lúc anh không biết mình sẽ ra sao khi vài ba năm nữa không còn em đi chung trên một đường. Có khi nào em hạnh phúc chưa?

- Hạnh phúc à? Sao anh lại hỏi em?

- Vì anh đang hạnh phúc.

- Mọi người bàn ra tán vào rất nhiều về anh và em, nhưng em vẫn luôn cho rằng mình có một tình yêu đẹp và em đã từng rất hạnh phúc khi có anh bên cạnh.

“Vì hạnh phúc của em ẩn chứa cả những nỗi đau”. Giọng nàng trang nghiêm không ngờ. “Em chợt nhận ra rằng anh là người duy nhất đang và đã từng làm em đau. Với anh, em chọn không chọn nhằm người.

- Nhiều khi anh tưởng rằng có thể buông tay em dễ dàng. Nhưng không phải như vậy. Anh vẫn muốn níu kéo khi mọi chuyện kết thúc.

- Em cũng vậy. Em dẫu dần dần đừng coi thường em.

Nàng nghe ngóng và chờ đợi trong khi những ngón tay đánh thức một cảm nín. Những khoắc khoải hay những hoài nghi vừa bỏ đi, đã mơ hồ trở lại. Chiều bình thản và phố xá ngoài kia vừa âm vọng tiếng còi xe cảnh sát vụt qua. Những cột điện thẳng tắp dưới lòng đường vừa lóe lên màu sáng. Sương mù che hết tầm nhìn. Lời của ai vừa nũng nịu vừa có khả năng lấp đầy những khoảng trống run rẩy. Tôi không hiểu giữa hai chúng tôi, ai đang là người sa bại?

- Anh còn giận em?

- Không?

- Anh nói dối. Em có thể cảm nhận điều đó qua cơ thể anh.

- Nếu em nói đã từng yêu anh. Thì em cũng nên biết rằng quyết định phải rời xa em là khó khăn như thế nào?

Tình yêu của người đàn ông ngoài 50 dành cho một người đàn bà ngoài 40, sao giống như một đời lá. Nó vừa địu xuống an lành trong bàn tay nhưng mầm xanh cũng vừa chết.

Những mùa đông từng tàn phai và cuối cùng thức dậy dưới những môi hôn khát cháy. Trái tim cũng ngập tràn những dấu răng bất ngờ tê điếng. Người đi qua đời nhau vừa mới mẻ vừa quen thuộc làm sao. Từng miếng va vấp theo sau những lời tình hỗn hển. Ngay cả trong giây phút này, cả tôi và nàng đều cảm giác rằng có những nỗi buồn cũ xưa tưởng chừng làm cho con người không thể đứng lên được, bỗng ào ạt thành những niềm vui và những yêu thương mới.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Về người con trai mà em vừa quen trong nhà thờ.

- Một lần em gặp Bùi Thư trong quán cà phê Starbuck's, lúc đó em vừa mua vội ly cà phê và sắp ra xe để đi làm. Em hỏi: "Sao em cứ tìm gặp chị hoài vậy?" Em hỏi Bùi Thư và nghe hắn trả lời tình bơ: "Em đâu có tìm gặp chị. Tiệm này gần khu vực nhà của em mà. Em lui tới thường xuyên với nó nhiều hơn chị..."

Hắn làm em quê quá. Nhưng nhìn đôi mắt hắn em biết hắn nghĩ gì... Hắn còn nói thêm: "Em và chị cùng chung một Hội Thánh, chung một đức tin. Không có gì sai khi em muốn gần gũi và thân cận chị". Anh nghe ghê không?

- Cũng đúng. Tôi nói.

Nhưng là những buồn bã vô bờ.

Trong một nghĩa nào đó, thì ở cuối chân mây là một lòng thuyền bị mất bến bờ. Nàng biết khóc cười với chính cuộc đời nhưng không từng gian dối với trái tim. Tình yêu đối với nàng giản dị như vậy nhưng sao tôi thấy đầy gai góc.

Trước khi đến nơi tôi ở, con đường nào nàng đi qua chiều nay? Ngọn gió nào thổi mát phía sau em nhưng phía anh vẫn là mùa đông rét mướt? Một người đàn bà càng tỏ ra cứng rắn bao nhiêu lại càng yếu đuối bấy nhiêu. Tôi biết vậy và ngậm suy nghĩ đó trong lòng.

Phía bên này là tháng năm. Tôi và nàng đang ở hai đầu nỗi nhớ. Những tình nhân miên man biết về đâu để tìm lại khởi thủy của tình yêu. Trong đó sự đau đớn mạnh hơn sự chết.

Tôi ngồi lên trong khi nàng quay lưng về phía tôi. Bờ vai nhỏ nhắn hình như vừa thỏn thức. Chai rượu trên đầu tủ chỉ với tay là chạm đến. Màu rượu giống như màu máu long lanh nhưng chảy suốt cuộc đời đắng ngọt. Tôi ực một hơi cạn ly và rót thêm một chút mời nàng.

- Em không uống. Không phải lúc nào em cũng uống.
- Vậy anh uống thay cho em...
- Anh uống cho nhiều đi. Có tài liệu nói rằng uống rượu nhiều sẽ liệt dương.
- Không cần rượu người ta cũng trở thành liệt dương. Tôi cười. Những lo âu thường trú dài hạn trong lòng sẽ làm cho người đàn ông trở nên như vậy.
- Anh lo âu chuyện gì?
- Giá mà rượu làm anh say và khi tỉnh dậy, biết em vừa quên được một tình yêu bóng mây và một gã con trai nhỏ tuổi hơn mình.
- Em không yêu ai ngoại trừ anh. Ngoại trừ anh buông tay em dễ dàng.

Nàng quay mình, chồm lên và suýt chút nữa tôi bị nàng sát thương. Những ngón gầy thiếu phụ một thời óng chuốt tình yêu bỗng chốc chạm qua ranh giới hận thù?

Tôi ngã về phía sau tránh né nhưng không chịu buông ly rượu trong tay. Thân thể nàng liêu xiêu gãy ập xuống trên vai tôi. Phong phanh vạt áo đêm không che hết những thịt da nồng nàn, những ngổ ngách lạ quen. Và khóc ngất.

Có bao nhiêu vết son in hình một làn môi vút cong như gió mùa thổi qua lòng trống trải? Tôi không nhớ nhưng thương nàng vô cùng.

Đêm mênh mông có tiếng gì rất lạ trên đầu hồi, làm rách màu đêm lổ chỗ ánh đèn khuya. Hình như đêm nay trăng cũng khóc ngoài kia. Không có gì gọi là bình yên vì ngay cả biển dù hiền hòa cũng có lúc dập dồn sóng gió. Nhưng nàng thì khác. Nàng hồn nhiên như một đứa trẻ trong khi tôi yếu lòng. Tiếng khóc nàng mới đó đã mất biến như vừa trang trải xong một bi kịch.

- Em vừa thù hận anh vừa yêu mến anh. Tại sao anh không chịu ra khỏi cuộc đời em?
- Vì anh chưa bộc lộ hết tình yêu của anh dành cho em. Từ giờ trở đi, nếu em nói em muốn khóc, anh sẽ khóc thay em.
- Em sẽ không bao giờ nói. Để cho nước mắt tự nó chảy ngược xuống trái tim.

Giọng nàng xoa xuyết như tiếng phong linh trước nhà. Hay như tiếng chim vừa đánh rơi một cọng mềm xuống tổ. Nàng không cần che dấu cảm xúc mình vì đêm không còn bao lâu. Tôi nghe ngóng và bất lực trước tình yêu bao la cho đi và lấy về, trên trùng điệp và u uẩn. Đêm dường như cộng lại những hạnh phúc chứ không phải trừ ra. Giống như những đứa trẻ hồn nhiên giữa phút yếu lòng,

không cần biết những mong manh, mắt còn, chúng tôi đã vội trượt ngã vào nhau, mơ hồ. Những khát vọng còn thơm ngày hôm qua trở mình thành cơn gió đêm bay vào mênh mông. Làm sao có nơi dừng chân. Làm sao có bắt đầu?

Nhưng cuối cùng thì đam mê cũng dừng lại. Nàng đứng lên thản nhiên không che đậy đi qua một góc tường đang rỉ rả tiếng máy sưởi. Qua một chiếc sofa hai chỗ ngồi và đứng ở cửa sổ nhìn ra. Cơ thể nàng trắng nhòe nhoẹt nhìn từ sau giống như một nàng tiên cá vừa trồi lên khỏi mặt đại dương. Mùi thơm toát ra từ thân thể nàng đậm đặc cùng rét mướt tháng mười hai sao giống một hơi rượu làm hôn mê chết ngất. Nàng nhìn thấy gì bên ngoài? Những hoang vu hay mịt mù cỏ ướt? Những hàng cây câm lặng hay mới vừa lao xao? Chỉ trong một phút chốc, mà tôi thấy tôi già nhiều năm. “Chúng ta chia tay nhen?”

Nàng nói mà không nhìn lui. Nhưng âm thanh rõ ràng từ tốn. “Hãy nói chia tay khi chúng ta còn có thể”.

- Nhưng chúng ta mới vừa gặp lại nhau mà...

- Em muốn về Việt Nam một thời gian...

- Thật lạ lùng. Tôi vói tay rót thêm một phần rượu khác. “Mới đây thôi anh tưởng mình như một sân ga. Em là con tàu dừng lại. Con tàu nghỉ ngơi và chỉnh đốn lại máy móc mệt mỏi. Đột nhiên con tàu chẳng giận mà đi.

- Anh không vui khi biết em về thăm gia đình?

- Không.

- Em chỉ đi vài tháng thôi mà.

- Vậy thì em hãy đi. Nhưng hãy quay về khi em cần một ai đó.

- Không biết em có đáng cho anh chờ không?

Tôi nhắm mắt và cố hình dung khuôn dáng nàng. Người đàn bà từng làm tôi say đắm một thời gian dài. Vấn đôi mắt thắm xa màu chiều và đôi môi ào ạt màu phượng. Giờ đây tiếng nói nàng bên tai như một tiếng đời phán xét.

- Chia tay không phải là hết yêu mà vì đã yêu nhau đủ rồi. Em nhận ra điều này là không hẳn mình yêu nhau là cứ ở gần bên nhau. Và chia tay không có nghĩa là ngừng yêu thương.

- Em nói còn hay hơn anh viết.

Giọng nàng vẫn đều đều. Làm như không nghe tôi cay đắng.

- Có thể mình ít thấy nhau thường xuyên, nhưng trong lòng vẫn quan tâm cho nhau.

Có một lúc, tôi cảm nhận những ngón ẻo lả dài các của nàng đang mơn man hai bên thái dương- nơi những sợi tóc vừa đổi màu.

“Anh chẳng từng nói với em rằng em sẽ phải tự mình vượt qua để trưởng thành. Và những lúc không có anh em vẫn sống tốt, cho dù có khi em gục ngã, em sẽ tự mình biết đứng dậy thế nào”.

Nàng dừng lời và đặt trên trán tôi một nụ hôn. Dè dặt và êm đềm nhưng lòng tôi chao nghiêng quá đổi. Hãy cứ bình tâm như thể chuyện buồn vui là chuyện của đất trời và những tình nhân không hề mỗi chân để bước qua những cơn say hào nhoáng. Hãy chờ nghe những bước chân mưa đời sẽ xóa nhòa những đau đớn, những bội phản.

Giữa ngực nhau, tôi ham muốn nàng trở lại. Trong cái rét mướt của đêm sắp sang ngày, tôi dẫu môi tôi trong tóc nàng. Những buồn run hổn hển.

Những trang bản thảo nằm trơ trên mặt bàn. Từ một tuần lễ nay mưa cứ miệt mài qua phố.

Tôi không viết được vì nàng không trở về từ cái hôm mà ngọn gió đêm đi qua miền dâu bể. Nơi những buồn vui thân phận chụp xuống đời ngả nghiêng.

Cơn say cũ ướt mèm gối đầu lên những đợt chờ. Hạnh phúc thắm thì những lời lạc giọng. Vuông phòng nhỏ nhoi như hộp kẹo mùa Giáng Sinh cứ mỗi buổi sáng chiếc rèm che được vén ra. Người đàn ông già ngồi nôn nao nhớ biển.

Những con đường chạy song song ôm chặt thành phố trong lòng giống như trong chuyện cổ tích. Nơi có tình yêu và những tâm hồn đuổi theo nhau nhưng mắt dẫu nhau. Ở đằng sau những cánh cửa vừa chạm vào đã khép là rừng chiều không có bình minh. Những thửa đất vừa ươm mầm đã úng.

Một buổi chiều tôi lái xe qua nhà thờ. Bãi đậu xe vắng chỉ có vài chiếc xe đậu trong màu chiều tàn phai. Hành lang chật và lượm lặt những đồ đạc không kịp thu dọn sau một mùa lễ. Tôi đậu xe và đến ngồi ở một băng ghế gần sân chơi. Nơi mà có lẽ một buổi sáng nào nàng đã ngồi và Bùi Thu đến bên nàng mời nước. “Chị uống một cái gì nhen...” Tôi nghe rõ từng lời như tiếng nói vẫn còn đọng lại trong không khí đặc quánh. “Nếu không thấy chị đi chung với Thu Hiền em không biết chị đã là mẹ. Trông chị rất trẻ...”

Có lẽ nào nàng vội quên tôi vì có người vừa khen nàng? Nếu như vậy thì nỗi đau là điều luôn có thực giữa khi hạnh phúc đang nấn nót những lời tình mơn trớn

nhất. Tôi mơ màng ngồi dựa lưng vào băng ghế và nghe đêm đến chầm chậm. Có nỗi nhớ nghe quen thuộc đâu đây hiện về lảng đãng. Bàn tay tôi tình cờ cộm trên một vật gì của ai bỏ quên. Tôi cầm trong tay và nhìn rõ là một con dao nhỏ dùng để rọc thùng cạc tông- một con dao dành cho những người làm việc trong Warehouse. Nó giống như một món đồ chơi của trẻ em bị sứt sẹo vì sử dụng lâu ngày. Tôi đùa nghịch nó giầy lát trong bàn tay và định bỏ xuống lại, đi về. Nhưng định mệnh cũng ủa đến, như đêm ủa đến, lạnh lùng.

Một vệt đèn sáng lên giữa hành lang nối liền phòng cầu nguyện và phòng ăn. Một bóng người hiện ra sau một khung cửa. Tôi đoán là Bùi Thư vì màu bột-đô của chiếc áo khoác mọc trên người. Có lẽ hấn vào dọn dẹp ngày cuối tuần hoặc tình cờ ghé qua như tôi. Tôi ngồi bên ngoài trong bóng tối nên hấn không thấy tôi. Mãi đến khi hấn vượt ngang chỗ tôi ngồi, mới thấy.

- Hi. Bùi Thư giật mình chào.

- Hi. Tôi đáp. Tôi qua đây tình cờ, thấy có bảng nhà thờ Việt Nam nên ghé vào giầy lát.

- Chú là tín hữu? Bùi Thư bình tĩnh trở lại.

- Không. Tôi là người ngoại đạo.

- Chủ nhật mời chú đến nhà thờ chơi, nếu chú rảnh.

- Cám ơn. Tôi ao ước tìm thấy bình an trong lòng, nhưng vô vọng.

- Vậy chú càng nên ghé đến đây. Chú sẽ thấy bình an hơn.

- Cậu nghĩ vậy sao?

- Cháu nghĩ vậy...

Có những điều dù rất quen, nhưng lại lạ. Và ngược lại. Tôi nhìn xuống chiếc bóng mờ nhạt của mình và bóng của Bùi Thư bên cạnh. Tôi chẳng từng nghĩ về người đàn ông đó, từ nhiều tháng nay, bây giờ tôi đang đứng cạnh hấn? Tôi chưa bao giờ thấy mình bình tĩnh như lúc này. Con dao dùng để rọc thùng giấy được hướng lưỡi về phía bụng dưới của gã đàn ông đang mãi miết bước đi. Những bước chân dưới đèn đẹp như khiêu vũ. Vết dâm của tôi cũng vậy. Ngọt và sâu như được điều khiển từ một tay chơi ngoại hạng. Không kịp kêu lên một tiếng, Bùi Thư ôm bụng ngồi xuống...

Điều đó có nghĩa là câu chuyện đã có đoạn kết.

Có những toa tàu muộn không về được tới bến. Cho nên không cần những sân ga. Không cần những tình yêu đại khờ thả buồn vui theo gió. Con đường qua nhà nàng sáng nay có tiếng chim kêu rất lạ. Sự bình an trong tôi cũng giống như tiếng chim vừa hót lên đã âu sầu bay đi. Chỉ có tình yêu của tôi dành cho nàng là có thực.

Mùa xuân này tôi ra bưu điện gửi cho nàng tờ báo chợ địa phương, có loan tin một vụ giết người trong khuôn viên nhà thờ Tin Lành. Vụ án còn trong vòng điều tra vì chưa tìm ra thủ phạm. Nàng đang ở Việt Nam.

Phạm Ngũ Yên